Lipovecz Iván

Navracsics újratöltve

VISSZHANG - LVIII. évfolyam, 32. szám, 2014. augusztus 8.

A Georg Paul Hefty értekezésének téziseivel való vitatkozást – ha lesz ilyen egyáltalán – meghagyom másoknak. Most csak ahhoz az utolsó bekezdéshez fűznék néhány megjegyzést, amely Navracsics Tibor leendő brüsszeli biztos európai, majd – ezt követően – lehetséges hazai karrierjét feszegeti. Ha végignézünk az Európai Unió Bizottságának elmúlt húsz évén, egyértelműen nyomon követhető, hogy az ötéves ciklusokban mért elnöki, illetve biztosi pozíciók nem egy-egy politikusi pályafutás továbblendítésének a stációi voltak. Hanem vagy annak betetőzését, vagy – még inkább – a „csúcsról való lemászás” első ütemét jelentették. A legendás Jacques Delors-t, aki 1985–1995 között volt a Bizottság elnöke, és akitől az Unió megszilárdítása és továbbfejlesztése eredeztethető, Mitterand elnök – többszöri fontolgatás ellenére – sem tette meg Franciaország miniszterelnökévé. Juncker – csakúgy, mint honfitárs elődje, Jacques Santer – a luxemburgi kormányfőség elvesztése után lett bizottsági elnök. A 2004-ben csatlakozott tizek által delegált biztosok közül Vladimír Špidla cseh, Siim Kallas észt miniszterelnök volt korábban, Kovács László a magyar külügyminisztériumot hagyta ott. A svéd Margot Wallström, aki velük egyazon bizottságban dolgozott, előzőleg három különböző miniszteri posztot is betöltött Stockholmban.

A fenti – és a most közelebbről nem említett egyéb – példák tehát nem támasztják alá Georg Paul Hefty ama gondolatát, hogy Navracsics Tibor – egy napon majd Brüsszelből hazatérve – akár még „utód” is lehet. Romano Prodi, aki 2004-ben lejárt EB-elnöksége után másfél évvel újra, másodszor is Olaszország miniszterelnöke lett, tulajdonképpen saját maga utóda volt, hiszen ezt a hivatalt tíz évvel korábban már betöltötte. (Arról nem is szólva, hogy mindkét alkalommal csak szűk két évig tudott megkapaszkodni a bársonyszékben.) Arra, hogy Brüsszel egy karriernek nemcsak a csúcsa, de az elindítója is lehet, egyetlen példa van: Dalia Grybauskaitéé, Litvánia elnök asszonyáé. Akit azt követően, hogy ötéves brüsszeli biztossága letelt, 2009-ben a szavazatok 68 százalékával választottak államfővé. Ha majd nálunk is lesz közvetlen elnökválasztás, és azon – Orbán ellenében – Navracsics is indul, én egészen biztosan rá fogok szavazni.